

Konflikten var opstået som følge af, at Gustafsson nægtede at underskrive en tiltrædelsesoverenskomst; men her fandt domstolen ikke, at artikel 11 var overtrådt, og at den negative foreningsfrihed var krænket. Den udtalte bl.a., at det er op til de nationale domstole selv at finde den rette balance mellem positiv og negativ foreningsfrihed, og denne afgørelse er også i overensstemmelse med gældende praksis i ILO. Her er altså endnu et eksempel på, hvor hårfin balancen mellem lovgivning og aftale er.

Jeg må forstå det, hr. Flemming Oppfeldt sagde tidligere, på den måde, at Venstre også er optaget af – det må i hvert fald være DA's og SALA's opfattelse – at påvirke ledelsesretten negativt. Ledelsesretten medfører jo bl.a., at man kan stille bestemte krav til de medarbejdere, der skal ansættes i den pågældende virksomhed, og som jeg sagde til hr. Bendt Bendtsen, synes jeg, det er umådelig interessant, at Venstre og De Konservative på den måde anfægter arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet og anfægter arbejdsgiverens ret til at ansætte de personer, han gerne vil have ansat. Det er faktisk også det, sagen handler om, og den er ikke så enkel som at stå på ét ben her på Folketingets talerstol og sige, at man vil slås for borgerens frihed. Selvfølgelig skal man gøre det et meget langt stykke ad vejen, men hvis vi vil have et stabilt og aftalereguleret arbejdsmarked, er vi altså også nødt til at anerkende, at lønmodtagerne deponerer deres egen individuelle frihed i nogle foreninger, som træffer beslutning om, hvordan løn- og aftalevilkårene skal reguleres på arbejdsmarkedet. Så kan man ikke lige pludselig springe ud af det kollektive fællesskab, som man i øvrigt ønsker skal kæmpe for at få nogle fornuftige og ordentlige arbejdsvilkår.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg er ked af, at jeg skal forlænge debatten, men jeg er nødt til at spørge hr. Flemming Oppfeldt, hvad han mente med ordet mafiametoder i sit opsamlende indlæg.

Jeg er meget ked af at stå i en situation, hvor vi faktisk bliver hængt ud, som om vi bare ser på fagforeningens interesser. For mig er det meget, meget, meget mere. For mig er det en situation, hvor det handler om, hvordan vi kan sikre et stabilt arbejdsmarked, hvor de mennesker, som ikke ønsker at følge fællesskabets spilleregler, ikke kan få lov til at undergrave andre virksomheder her i landet.

Jeg har lidt svært ved at se andet, end at i det øjeblik, vi gennemførte dette beslutningsforslag, ville vi være i den situation, hr. Flemming Oppfeldt vil skabe, altså at konsekvenserne vil være kaos. Måske vil også nogle af de virksomheder, som sådan set ønsker og kan se det fornuftige i, at der er respektable forhold på det danske arbejdsmarked, blive underløbet i den situation, hvor de sådan set ikke kan regne med, at de kan være konkurrencedygtige. Er man virkelig kommet så langt ud, at man vil undergrave det enkelte menneskes frihed og måske også – hvad der er endnu værre – undergrave stabiliteten på arbejdsmarkedet og give mulighed for, at der på fuldstændig unormal vis kan skabes nogle konkurrencesituationer, som måske gør, at gode virksomheder må lukke?

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil sige til hr. Ole Vagn Christensen, at jeg brugte udtrykket mafiametoder med vilje, fordi jeg synes, det er en god beskrivelse af situationen. Man er til rådighed for arbejdsmarkedet, man bliver anvist et arbejde, og man får at vide, at på denne arbejdsplads gælder der en bestemmelse om, at for at du kan blive ansat her, skal du også være medlem der og der, og hvis du melder dig ud senere, bliver du afskediget. Det opfatter jeg som tvang, og så må hr. Ole Vagn Christensen kalde det, hvad han vil. Mafiametoder er vel egentlig også, at nogle i underverdenen slutter sig sammen og stiller folk over for en meget enkel mulighed.

I debatten er der fra ministerens side blevet fremhævet nogle ordninger i landbrugsorganisationerne og lidt tidligere nogle ordninger hos arbejdsgiverne. Jeg tror faktisk, at både fagbevægelsen og arbejdsgiverne har en fælles interesse i det stabile system, som hr. Ole Vagn Christensen fremhæver, men ikke desto mindre vil vi godt have nogle rettigheder for lønmodtagerne på arbejdsmarkedet.

Ministeren sagde her fra talerstolen, at sagen ikke er så enkel endda, fordi der er en hårfin balance. Men sådan som jeg umiddelbart opfatter det, er der vel nogle rettigheder, der burde være umistelige, f.eks. sådan noget som at måtte tale og tro og tænke frit og også med hensyn til at være medlem af en forening. Det er vel ikke det samme som anciennitetsbestemmelser, uddannelsesbestemmelser og ansættelsesforhold i øvrigt. Det er vel to vidt forskellige ting, vi taler om her. Man kan da ikke sige, at fordi arbejdsmarkedet aftaler, hvordan man skal ytre